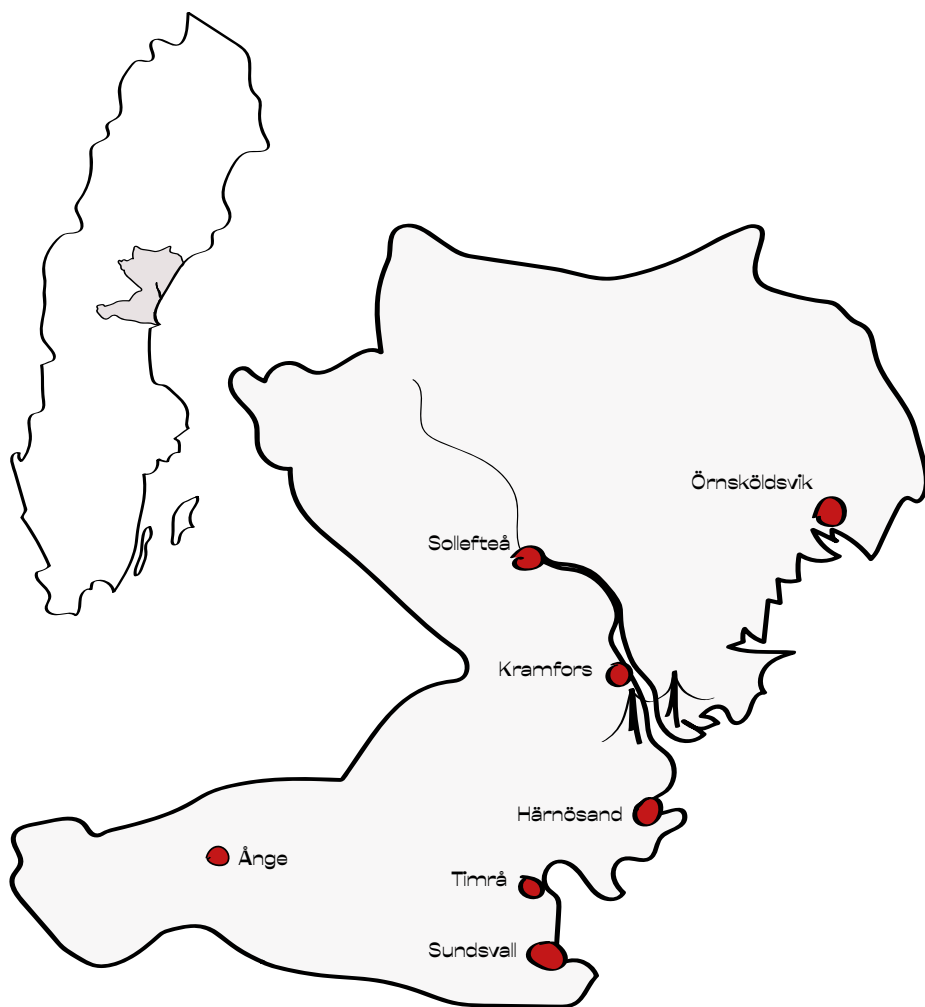

Triennalen

Apotekshuset - Konst & Kultur
Sollefteå

Västernorrland

Konstfrämjandet

Konstfrämjandet arbetar med uppdraget "konst för alla".

Vi ser konst som ett sätt att tänka om sig själv och samhället. Tillsammans med konstnärer, deltagare och våra medlemmar ger vi andra perspektiv på vår samtid. Vi producerar och sprider konst över hela Sverige, genom nya konstverk, utställningar, böcker och möten.

Konstfrämjandet är en partipolitiskt obunden organisation som finns i hela landet och består av olika medlemsorganisationer och distrikt. Distrikten ser olika ut, men förenas i ett starkt konst- och samhällsintresse. Medlemmarna är olika folkrörelser, t ex studie- och fackförbund, och andra intresseorganisationer.

Vi är övertygade om bildningens och konstens roll, och vill att alla ska ha tillgång till konst i ett jämlikt samhälle.

Konstfrämjandet Västernorrland är en ideell förening som arbetar för att tillgängliggöra samtidskonsten och stärka konsten och konstnärens roll i samhället.

Med samarbetet som utgångspunkt vill Konstfrämjandet Västernorrland belysa små och stora kulturaktörer, organisationer och initiativ som redan verkar i området och på så vis teckna en karta över ett mångsidigt konst- och kulturlandskap. Genom att verka uppsökande kan konsten bidra till att vidareutveckla förmågan att reflektera och tänka om samhället, var och en och tillsammans.

Distriktet Konstfrämjandet Västernorrland startades under 2021 och arbetar mobilt i hela regionen.

Den första triennalen i Västernorrland genomförs med stöd av Postkodstiftelsen och arrangeras av Konstfrämjandet Västernorrland i samarbete med Västernorrlands museum, Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå, Härnösands konsthall, Kramfors konsthall, Sundsvalls museum, Timrå kommun, Ånge konsthall, Örnsköldsviks museum och konsthall, Region Västernorrland.

Triennalen 2022

Dit vinden tar oss

Alla konstnärer som deltar i utställningen har anknytning till Västernorrland, vilket syns i många verk som har en tydlig regional prägel. Utställningens curator Björn Norberg har valt *Vind* som tema för Triennalen.

Det är en tematik som kan tolkas på många olika sätt. Vinden är en tydlig symbol för riktningar, både framåt och bakåt. Vi har medvind eller motvind och luft under vingarna. Konstnärerna har också använt sig av tematiken på olika sätt. Här finns både de mer bokstavliga tolkningarna och de som har använt tematiken på ett vidare sätt. Vindkraften är en omdiskuterad fråga i Västernorrland liksom på många andra ställen. Det är ett spørsmål som i sin tur handlar om vem som äger resurser och land och styr över arbetstillfällen och därmed vår framtid. Vindkraftsfrågan kan därmed kopplas till många andra frågor som renäring, friluftsliv, gruvindustri, samhällsekonomi och miljö.

På Triennalen visas 33 konstnärer som sprider ut sig i länets alla kommuner och konsthallar. De representerar en mängd olika röster och uttryck vilka tillsammans skapar en bild av samtidens diskussioner och den värld vi lever i. Säkert finns här också sådant som är oväntat och väcker nya diskussioner om vår tid, vår historia och vår framtid.

Medverkarkande konstnärer: Andreas Brännlund, Annikka Kronlid Arvidsson, Birgitta Ricklund, Cecilia Björk, Cecilia Hultman, Cecilia Ömalm, Christian Bjärgö, David Larsson, Elin Kristoffersson, Elin Maria Johansson, Elme Ämtling-Selja, Emilia Bergmark, Emma Löfström, Fredrik Nordin, Ida Rödén, Ina Palm, Ingvar Sjöberg, Jenny Berg, Jenny Lundgren, Josefine Östberg Olsson, Linda Lasson, Linnéa Therese Dimitriou, Lisa W Carlson, Margareta Klingberg, Maria Mäki, Maria Sundström, Mats Adelman, Max Book, Nina Svensson, Oscar Kaleva Karlsson, Sonia Hedstrand, Ulla-Carin Winter, Ylva Westerlund.

Dit vinden tar oss

Curatoriell tematik 2022

Tema för Triennalen 2022 är vinden, ett fenomen som alla kan relatera till. Vinden går att läsa in bokstavligt och användas symboliskt på många olika sätt. Vi befinner oss i medvind och motvind, vi söker luft under vingarna, vinden är isande och bitande, det blåser upp till storm, ett mindre bakslag är likt en svag bris i jämförelse med den stora katastrofen, och vi väntar på att vinden ska vända och på förändringsvin-
dar.

I samhällsdebatten är de bildliga betydelserna mindre intressanta. Vinden är central för en av de frågor som engagerar många i Västernorrland – vindkraften. En fråga som till att börja med verkar ganska enkel men som bär med sig något större, vilket förklarar varför den blivit så viktig.

Motståndet mot vindkraften kan för en utomstående verka konstigt med tanke på möjligheten att minska beroendet av rysk gas och olja och vore det inte en utmärkt idé om vi kunde ersätta alla fossila energikällor med förnyelsebara? Allt detta är alla med på, men parkerna byggs av tillresta montörer och tekniker, driften kräver just ingen arbetskraft och den el som de genererar skickas till industrier långt bort. För Västernorrlands del återstår en negativ naturpåverkan, inskränkningar i hur man kan röra sig i skogarna, förlorade vyer och en negativ påverkan på en redan ansatt rennäring. Mönstret känns igen från gruvindustrin, skogsindustrin och vattenkraftverken i norra Sverige. Pengar och arbetstillfällen hamnar någon annanstans och kvar i norr finns mest nackdelar. Frågan är vad kan dessa vindkraftsparker ge regionen tillbaka?

Vindkraften är alltså en fråga om resurser, om vem som äger och använder dem. Det är en fråga som rör tystnad, natur, hållbarhet, miljö men även resursfördelning mellan stad och landsbygd, norr och söder och i sin förlängning blir det också en fråga om fördelningen mellan inland och kustland. Det bidrar till att vindkraftsfrågan blir så viktig.

Vindkraftens historia är lång och kan räknas tillbaka till då man för 6 000 år sedan började använda segel till båtar. Tekniken användes ända fram till dess att ångbåtar sattes i trafik i mitten av 1800-talet. Då sjöfarten var starkt vind- och väderberoende finns det många uttryck och liknelser kopplade till vinden som lever kvar än i dag och som vi starkt kan relatera till. Ett ordspråk jag gissar har sitt ursprung i sjöfarten löd "det finns inga goda vindar för den som inte har bestämt sitt mål". Det är säkert en god tanke. I och för sig kan det vara bra att ibland låta sig drivas lite vind för våg eftersom det sättet att ta sig fram i livet skapar många nya erfarenheter. Samtidigt måste det finnas en övergripande vision om vart vi är på väg.

Var kan vi hitta den i Västernorrland med sina många olika identiteter? Inlandets skogar, de samiska markerna, höga kustens dramatik, fisket kring kusten, sjöfarten med handel och industrier i de stora kuststäderna och järnvägen, broarna och vägarnas kommunikationer i landets mitt.

Med den klimatkris som kryper allt närmare blir intresset för vindkraften och andra förnyelsebara källor allt större. Utvecklingen pekar mot en återgång till vinden, vattnet och solen - de fossila bränslena ser ut att hamna inom en sorglig historisk parentes framför allt kopplat till 1900-talet. Trenden om en återgång till det ursprungliga är stark på många håll och inte minst synligt inom konstområdet där intresset för det av handen skapade och traditionella tekniker vuxit starkt under det senaste decenniet. Det finns samtidigt ett allt större intresse för landsbygden och mindre orter utanför storstäderna. Framtiden för Västernorrland borde alltså kunna bli allt ljusare.

Tematiken för Triennalen är därför Vinden då den starkt kan kopplas till den pågående samhällsdebatten, och i sin tur till utvecklingen i Västernorrland och Norrland i stort. Det skapar inom ramen för en triennial stora möjligheter för konstnärliga tolkningar och gestaltningar. Tillsammans blir dessa en vind som drar över grantopparna i norr, söder, inland och kustland. En vind som känns av överallt. En vind som bär med sig ett budskap om en ny tid och om möjligheter. Den ger våra ryggar stöd och blåser liv. Det är en vind som är luften vi andas och som fyller

lungorna på trumpetaren som den där dagen 1931 blåste "eldupphör". Det är en vind som berättar om de uppostringarna som gjorts på vägen mot det samhälle vi lever idag.

Nu arrangeras den första triennalen i Västernorrland och i konceptet finns ett inbyggt löfte om fortsatta stora konstsatsningar vart tredje år i regionen. Det väcker förhoppningar om en förändring, ett framåtblickande kulturliv som utvecklas och riktar blickarna ut i världen - samtidigt som blickarna riktas tillbaka mot Västernorrland. Som en början på en sådan utveckling kan vinden fungera som en väldigt bra utgångspunkt. Vi sätter upp ett finger i luften för att känna efter varåt det blåser. Men innan vi gör det bör vi kanske fråga oss: vart vill vi? Triennalen ger inget tydligt eller enkelt svar på den frågan, men konsten kan visa riktningen.

Tillsammans med konstnärer som bor, har bott eller har en annan anknytning till regionen, har jag som curator och alla andra inblandade i projektet fått möjligheten att blicka bakåt i historien, leta i ursprunget, följa rörelser i dåtid och nutid. Nu hoppas vi att alla som besöker utställningen börjar skönja den plats dit vi vill ta oss, förstå de vindar som blåser, vilka som leder oss dit och vilka som motar oss bakåt.

-Björn Norberg, 2022

Mats Adelman och
Ylva Westerlund
Cecilia Björk
Cecilia Hultman
Christian Bjärgö
Elme Ämting-Selja
Maria Mäki

Ylva Westerlund och Mats Adelman

Verket Only birds shall fly and the military rusts skapades för en utställning som skulle ha visats i Ryssland i mars 2022. Av förklarliga skäl ställdes utställningen in. De delar av projektet som visas på Apotekshuset i Sollefteå återskapar ett ögonblick från en vandring på ett nedlagt militärövningsområde utanför Stockholm. Upplevelsen blir en startpunkt för en visuell och tankemässig kontemplation över militärens roll i ett framtida miljöanpassat samhälle. Där målet för upprustning framträder i ett nytt ljus.

Ylva Westerlund är född 1975. Hon är uppvuxen i Husum men bor i Stockholm. Hon är utbildad vid Malmö Konsthögskola. Hon arbetar i medier som serieteckning, installation och måleri. Hon arbetar ofta med frågor frågor kopplade till globala skeendens påverkan på det lokala, men också med närmiljöns påverkan på kroppen och sinnet. Ylva Westerlund och Mats Adelman har samarbetat i flera projekt. Mats Adelman är född 1974 och uppvuxen i Stockholm och utbildad vid Malmö Konsthögskola, 1995-2000. Han bor i Tensta, Stockholm och arbetar med film, skulptur och måleri, ofta med utgångspunkt i naturstudier och visionära aspekter av landskapet i skärningspunkten mellan det agrara och urbana.

ONLY BIRDS SHALL FLY AND THE MILITARY RUSTS, 2022
Skulpturer i trä, akvareller på papper

Cecilia Björk

Våren 2022 har Sverige gjort en helomvändning och brutit med den alliansfrihet som i generationer varit central i vår nationella identitet. De politiska besluten har gått snabbt och debatten har varit aggressiv. Man har inte velat använda sig av demokratiska verktyg som folkomröstning eller att göra natoanslutningen till en valfråga. "Tillsvidare känner jag att vi inte ska gå med i NATO" dokumenterar två olika demonstrationer mot Nato, som ägde rum i slutet av maj i Stockholm. Det är en dokumentation av det historiska beslutet att gå med i Nato, sett från motståndarnas sida. Det är en reflektion över det sköra i de demokratiska processerna, men också ett porträtt av fredsrörelsen, en rörelse som i Sverige idag är mycket spretig och består av människor med vitt skilda drivkrafter, men där man förenas i en övergripande önskan om nedrustning. Det är också ett dokument för framtiden – det är som att vi redan talar om ett historiskt faktum, fastän vi står mitt i det. Om 50 år när vi tittar tillbaka på den här händelsen är det viktigt att kunna se att det fanns andra röster. Att det också fanns de som ville bromsa. Filmens demonstrationståg kommer att marschera oavbrutet fram till utställningens slut den 10 september, dagen innan valdagen.

Cecilia Björk är född 1981 i Härnösand där hon också är uppvuxen. Idag bor hon i Nyköping och är verksam som filmregissör, manusförfattare och producent. Hennes dokumentärfilm En bra vecka för demokratin hade premiär i tävlan på Göteborgs filmfestival 2018, och har efter det visats på internationella festivaler, på bio i hela landet samt på tv i Sverige och Finland. Filmen väckte mycket uppmärksamhet och bidrog till ett offentligt samtal kring samspelet mellan politik och media och demokratins villkor. Kortdokumentären Saliga hade premiär på Göteborgs filmfestival 2014 och behandlar hur tro tar fysisk form, genom ett kristet sommarmöte på västkusten. Hon är även producent för den ideella organisationen Film i Samtidskonsten.

TILLSVIDARE KÄNNER JAG ATT VI INTE SKA GÅ MED I NATO
Video, längd 7 minuter 19 sekunder (loop)

Apotekshuset, Sollefteå

Cecilia Hultman

Cecilia Hultman visar två videoverk och ett ljudverk i Triennalen. Hon arbetar med teckning, installation, video och text. Oavsett vilket så handlar det om små men precisa betraktelser av rum och tillstånd. Hon lägger stor vikt vid detaljerna och det precisa oavsett om hon arbetar med blyertspennans tunna linje eller ord som sätts samman till meningar. En pust från sidan är ett exempel på detta. Det är en talad betraktelse av vind och andning, där varje ord verkar noga utvalt och där sammanfogningen med andra vrider, vänder och leker med kroppens, andningens och rummets innebörder och allt utanför detta.

Cecilia Hultman är född 1985 i Sundsvall och bor i Härnösand.

HOLDING DIRECTIONS, 2021
Video (loop)

SYMMETRICAL FALL ON TOP OF IT ALL, 2021
Video (1:30 min)

Apotekshuset, Sollefteå

Christian Bjärgö

Christian Bjärgö föddes i Stockholm men flyttade som barn med sina föräldrar till Härnösand. När tillfälle gavs som ung vuxen flyttade han till Göteborg. Minnena från uppväxten Västernorrland handlar mycket om blåst och oväder. En känsla för skillnaden mellan storstad och landsbygd har letat sig in i hans konstnärliga arbete. Han ser gärna att hans verk läses in som en del i en diskussion om människans livsvillkor.

På senare har han arbetat med miniatyrlandskap och modeller. Han inspireras av konsthistorien och nämner själv att han hämtar mycket ur 1800-talets romantik, symbolismen, prerafaeliterna, skiftet mellan 1800-talet/1900-talet. Stormen/Prinsens lusthus bygger på Prins Eugens målning Molnet. Andra verk som Vi lever på Hoppet verkar snarare vara minnesbilder från barndomen.

Christian Bjärgö är född 1984. Han är uppvuxen i Härnösand men bor idag i Göteborg. Han är utbildad vid Sundsvalls Konstskola, Domens Konstskola, Möbelsnickeri Nääs, Göteborgs universitet och Högskolan Väst.

STORMEN/PRINSENS LUSTHUS, 2022
VI LEVER PÅ HOPPET, (2022)
SISYPHOS ANONYMOUS, (2022)

Apotekshuset, Sollefteå

Elme Ämting-Sejla

Elme Ämting Sejla arbetar vanligen med ljud, installationer och performance och med frågeställningar som rör psykisk ohälsa. För Triennalen har hon dock skapat en slags teckningsautomater där vinden skapar slumpartade kolteckningar på papper. Här landar hon i en lång tradition av slumpgenererade teckningar och målningar som för tankarna till dadaisternas arbete men också Jean Tinguely.

Elme Ämting Sejla är född i Umeå 1984. Hon bor i Kramfors och är utbildad vid Konstfack, Uppsala universitet, Høla folkhögskola, Högskolan i Kristianstad, Sundsvalls konsthögskola, Gävle högskola och Mittuniversitetet.

WIND PIECE, 2021
Kol, papper

Apotekshuset, Sollefteå

Maria Mäki

Maria Mäki arbetar dokumentärt i långa fotoprojekt där hon undersöker strukturer och fenomen i samhället. Hon har bland annat dokumenterat ett renskötselområde i Östra Lappland, Skattungbys ekoby i Dalarna och finska invandrare i Sverige. År 2021 gav hon ut en bok som en del i ett projekt Mother's Song. Hon dokumenterade kvinnor i Vitahavskarelen och fotograferade i samma område som Elias Lönnrot under 1800-talet samlade muntlig folktradition till det finska nationaleposet Kalevala. I Triennalen har hon valt ut ett antal bilder från projektet. Bilderna är tagna i byn Voknavolok i Vitahavskarelen i Ryssland. Det är en plats där tiden flyter långsamt och där byns identitet bevarats trots påverkan från ryska politiska krafter. Livet i Voknavolok levs i mångt och mycket i motvind. Unga flyttar ut, arbetslösheten stiger, social och teknisk infrastruktur krymper. Maria Mäki beskriver kvinnorna som byns pelare: "Instabiliteten har danat kvinnorna och gjort dem till starka pelare som bär samhället, oavsett hur starkt vinden från Kreml träffar Voknavolok."

Maria Mäki är född 1981 i Lappo, Södra Österbotten i Finland. Hon bor i Sundsvall och är utbildad vid Mittuniversitetet i Sundsvall.

MOTHER'S SONG
Fotoprojekt

Apotekshuset, Sollefteå

triennialen.se